



„Szólj igazat, betörök a fejed.”

# FÜLLENTŐ

Megjelenik minden hó 10, 20 és 30-án.

## ELŐFIZETÉSI ÁRA :

Egész évre . . . . . 3 ft — kr.  
Fél évre . . . . . 1 „ 50 „

Egyes szám ára : 10 kr.

Bérmentetlen levelek nem fogadtatnak el.

Felelős szerkesztő és kiadó:

**Dr. Füllentő.**

Társ-szerkesztő: **Petrikás Mór.**

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL:

**Budapest, VIII., stáció - utca 6. sz.**

Ide intézendők

az előfizetési pénzek, reklamációk, kéziratok.

Hirdetéseket árszabály szerint felvesz a kiadó-hivatal.

## Consilium.



**Orvos** (a beteg hölgyhöz): Megitta a megrendelt cseppeket?

**Hölgy:** Igen rosszul érzem tőle magamat.

**Orvos:** Úgy? No, majd rendelünk egy kis arsenicumot.

## A horvátoknak.

**B**ékéltlenkedjetek,  
Nyugtalankodjatok,  
Hogy hozzon el az ég  
Rátok egy bús napot.  
Fékvesztve, vad dühvel  
Támadjatok egyre,  
Mig egyszer keserűn  
Földhöz lesztektek verve.

A magyar, mint magyart  
Ölelt a keblére,  
Szeretetet adott,  
Szeretetet kére.  
Most hát mint a kígyó  
Öltsd reá a nyelved'.  
Élj vissza a joggal,  
Csavargasd az elvet.

De csak henczegjetekek,  
Ha néktek jobb ez így.  
— Nem játékszer a jog;  
Töletek elveszik.  
Nem való annak, ki  
Nem érdemes rája.  
Horvátatyafiak,  
Ki támad, az bánja.

Sérsétek ti azért,  
Csak tovább is önként,  
A mi sérthetetlen  
A mi szent — a törvényt.  
Törüljétek ti el,  
Ássátok a sírját, —  
Hogy egy szép reggelen —  
Hátatokra írják!

P—s M—r.



## Ő, a szemérmes Danyi.

Hiába, csak senki sem kerülheti ki sorsát.

Ő félt legjobban a trikótól, Ő lármázott legtöb-  
bet a trikó ellen, Ő volt legszemérmesebb a trikó előtt,  
és ime, Ő került a trikó alá.

Biz az úgy van, a kí másnak vermet ás, maga  
esik belé; Ő akarta a trikó vermét megásni, s most bele  
esett a „Füllentő“ trikójába.

Pedig hát, mi tűrés tagadás benne, Danyi a trikót  
csakugyan nem szereti, erkölcsstelenség, izléstrontó vi-  
selet az előtte, meg azután szégyenli is rettenetesen ma-  
gát az ilyen Éva ruházattól, mert hát, ki tehet róla, az  
ő szemérme nem tűrheti az ilyen selyemből készült há-  
lót, mely a testet még úgy se fedi be, mint a paradi-  
csomi füge fa levele.

No meg aztán, még az az elvetemültség, hogy  
az asszonyok meg lányok nyilvánosan, ennyi férfi előtt  
lépnek ki szemlére, mint mennyi a színházakban megszo-  
kott jelenni, — ez már több mint a menyinyit egy tisz-  
tességes, szemérmes férfi eltűrhet.

Nem is tūri. S ha már másként nem segíthet a  
dolgón, be vitte a „Sándor utcza“ házba, ott dörgötte  
el megbotránkozását, ott mondta el, hogy a a trikó oka  
mindennek, mi Magyarországon bajt, nyomort, inséget  
idéz elő.

A trikó okozza az inséget, az szűli a nyomort, az  
szül minden bajt, még magát a közös ügyet, s ez átko-  
zott Tisza Kormányt is a trikó szűlte; mert a trikó ha-  
zája francia ország, ott pedig erkölcsstelenség uralkodik;  
behoztuk a trikót Magyarországra Franciaországból, s  
azzal együtt behoztuk az erkölcsstelenséget is.

Meg kell buktatnia a kormányt, mely eltūri, hogy  
a nemzet szeme láttára, ifju leányok, fiatal asszonyok tri-  
kóba öltöznek, s úgy mutogatják lábikráik gömbölyüsé-  
gét, mit más tisztességes országban a nők hosszú, uszá-  
lyos ruhával szoktak elfedni.

Egészen más volna, ha azt a trikót csak egy nő  
venné fel, s az az egy nő csak egy férfi, — például  
a szemérmes Danyi — előtt mutogatná sugár terme-  
tét, gömbölyü mell almáit, domborulábszárait; — de  
ugy palam et publice fitogtatni azt; — ez botrány, ez  
erkölcsstelenség, ezt a kormánynak nem szabad eltūri-  
nie, törvényt kell alkotnia, s ki kell küszöbölni a trikót  
az országból, a színpadokról, — s legfeljebb egyes fér-  
fiak szobájában szabad szerepelniök trikós nőknek!

És ha még minden csak a trikó volna, de hát  
már ehhez aztán oly botrányos viselet is járul, hogy a  
szemérmes embernek még az arczába is szökik a vér!

Azok az operettek, — azok az erkölcsöt megmé-  
telyező előadások, azok a nemzetet elkorcsosítják, tönkre  
teszik; — az egyik lábát felemeli a színésznő, mintha  
mutatni akarná, mily gömbölyü egész fel a czombig,  
— mig a másikkal lábujhegyre lép, mintha csak azt  
akarná mutatni, mily kecses, piczi az ő lába. Két kezét a  
mellére teszi, nem azért, hogy a kivágott trikó által  
szabadon hagyott inger dombok ne látszanak, oh nem,  
hanem azért, hogy még inkább kiemelje azokat a köz-  
szemlére.

Pfuj, — ily jeleneteket nézni nem lehet, nem sza-

bad, egy szemérmes embernek, s azért Danyi megfut a színházból, szalad az országházába, s a nemzet hallja az erkölcsi leczkét a szemérmes Danyi

**Irányi Dániel**

függetlenségi képviselő ajkiról, — és nagyot nevet!!

*Figyelő.*

Starcevic-s-iá-da.

*Felmagasztalásra méltó  
Drága horvát náció,  
Azt hallom, hogy váratlanul  
Megjött a vakáció.  
Bezárták a malom alját,  
Kivül rekedt a tanács.  
Rágódhattok most a csonton.  
Se tyúk nem lesz, se kalács.*

*Nem lehet már a konakba  
Veszekedni, beülni,  
Elmehettek szépen haza  
Kecsketejet köpülni;  
Ics-ok, Vics-ok, Pecovic-sok!  
Kisöpörték a szobát,  
Csaphattok most polentából  
Lucullusi lakomát.*

**A korcsmában.**

**Egy játékos** (játszótársához): Bocsánat uram, hogy a tőlem nyert 60 krt meg nem fizethetem; nincs pénzem.

— Nincs pénze? Micsoda szemtelenség az pénz nélkül játszani? Hát most hogy fizetem én ki a bort, a mit megittam?

**A házasesletből!**

**Férj.** Asszonyom, megtiltom önnek, hogy a hadnagy nálam többé látogatásokat tegyen.

**Feleség.** De hisz, édesem, a látogatás nem magát illeti? —

\* \* \*

**Férj.** Jöss-e ma a színházba?

**Feleség.** Mit adnak ma?

**Férj.** A házi békét. Érdemes megnézni; ezt még mi nem ismerjük.

**Az utezáról.**

— Barátom, ön maholnap megöregszik, és még sem gondol a házasságra. Miért nem néz valami leány után?

— Nézttem én már elég után; de mindenik elfordult tőlem.

\* \* \*

— Ugyan miért vált el oly hamar Baruch és Lévi? Hisz nem volt köztük soha semmi?

— Éppen azért váltak el.

**Fiatal óriás a helyzet magaslatán.**



*No nézze meg az ember!  
Milyen jó balek az a m.  
kir. főpostahivatal. Milyen  
szép sorrendben hagyja magát  
lefűzőgetni. Már megint lete-  
remtették gyenge 15 ezer fo-  
rint erejéig. De nagyszerű  
lenne, ha egy ujadónemet hoz-  
nának be ily czímen: „Az  
első budapesti szabadalmazott  
tolvajszövetkezet tisztelet pót-  
díja.“ Milyen nyugodt kebel-  
lel fizetné azt minden polgár;  
legalább tudná, hogy hová  
lesz a pénze. Hanem az lenne  
ám igazán nagyszerű, ha  
egyszer csak Zobel igazgatót  
lopják el a tisztelt tolvaj*

urak. Ezért külön megérdemelnének 30 ezer forint tiszteletdíjat. Allah nyujtsa meg az ő árnyékát.

Hanem az se tréfa dolog ám, hogy Bismark olyan szépen sakkot adott a francziáknak, még pedig a királyt toltta előre; pedig szabályszerint a királynak nem szabad oda lépni, a merre a paraszt üt. Be is vádolta érte Castelar a német császárt, a spanyol parlament előtt. Szegény „Olle Willem!“ Ismét egy keserű csepp a te „doppel Kümmel“-edbe. Te pedig remegj oh Germánia, mert a madridi csizmadiák nagy mennyiségben készítik a spanyol csizmákat!

Hanem nini! Ki hallott már balhát köhögni? Én ugyan nem. Pedig ugyan tátogatják ám a Horvát szélsők azt a lepényleső szájukat. Ugy látszik be tömök egymás száját azokkal a záptojásokkal, a melyeket egymás fejéhez vernek. Csakhogy nagy darabra áhitoznak ő kegyelmők: egy darab Magyarországra. Starcevic már kezdi is szervezni a támadást, csak az a baj, hogy nem talál embert a kire a Jelacsics szűk nadrágját ráránt-hatná. Legjobb lenne nyakukra küldeni a leköszönt megyei hajdukat és csendbiztosokat, hónuk alatt egy-egy ujdonat új deressel. Majd meglátnám aztán, hogy szeretik-e a Horvátok az ilyen deresféle csuspajzt, mogyorófa aulággal! No nézze meg az ember!

**Jó kilátás**

**Jogász** (a felszolgáló pincérnőhöz): Bellácska, kérek egy pohár friss sert, egy adag sniczlit és sajtot . . . Apropos, mondja csak, kifizettem-e tegnap a céhemet?

**Pincérnő:** Tegnap nem, tegnap előtt sem, és ez előtt sem . . .

**Jogász:** Úgy, úgy. Hm, hm. Nos Bellácska az nem mehet tovább így — magácskának legközelebb kell engem az ilyesmire emlékeztetni!

## A két nyugta.

**H**avrankovics Pető és barátja Sziklaváry Benő bodor füstököt fújva, lopták a napot. Hol? Hát bizony a Pető úr lakásán.

A mint így tétlenül üldögélnek, kinyitja a levélhordó ay ajtót s egy rózsza színű levelkét nyújt át Pető uramnak. —

Hm! Rózsza szín, az szerelmes levélnek színe. —

A levél átvétele után így szólt Benő úr:

— Te Pető, te igen szerencsés lehetsz a nők körül.

— Meghiszem azt, — vágta oda Pető úr — különben olvassd ezt a levelet ez is olyasmi lesz.

Sziklaváry a levelet felbontja s olvassa a következőket:

„Havrankovics Pető úrnak.“

„Egy nő akar önnel megismerkedni, legyen szives ma este az álarczos bála elfáradni. — Személyleírása: haja barna, ruhája feketeselyem, fehér csokor lesz bal vállán, egyik kezén fehér a másikon fekete kesztyű. — Okvetlen jelenjen meg.“

Pető ur erre kijelenté, hogy ő nem mehet el, mert neki légyottja van. De ha Benő barátja elakar menni, hát menjen helyette.

Benő úr reá is állott.

Este nagy szívdobogások között elindult a bála s ott meg is találta a levél szerint leirt nőt. Hozzá megy s bemutatja magát ekképen:

— Kedves nagysád, sorai folytán, legnagyobb készséggel elfáradván e helyre, vagyok bátor magamat bemutatni; én Havrankovics Pető vagyok.

— Igen örülök a szerencsének, mondá a nő, s ha úgy tetszik uram, kísérjen lakásomra, hol zavartalanul beszélhetünk.

Sziklaváry úr örült e felszólításnak s az amazont karonfogva vezette a termekből kifelé. — Kiérve a nő kocsiját rendelé. A kocsi elő robogott, gyönyörű 4 ló volt elébe fogva. — Felülének a kocsira s nem sokára az úrnő lakásán termettek.

Felérve az első emelet gyönyörű szobájába, az ismeretlen nő levette álarczát, bocsánatot kért Benő úrtól, hogy pár percze távozik a szobából, de azonnal vissza jön.

Alig lépett ki a nő a szobából, midőn egy másik ajtón egy úr jó be s Benőhöz a következő szavakat intézi:

— Ki ön uram?

— Én Havrankovics Pető vagyok.

— Ah ön az aki unoka nővéremet nyilvánosan sértegette?

— Én nem.

— Ha ön Havrankovics, akkor ön tette.

— Én nem vagyok az!

— Hiszen az iment mondá.

— Én Sziklaváry Benő vagyok.

— Hiszi a ki hiszi, de én nem hiszem, s ezennel felszólítom önt, hogy azonnal elégtételt adjon. — Mit választ pisztolyt-e vagy kardot?

— Egyiket sem, én nem sértettem senkit sem meg, én nem vagyok Havrankovics.

— Tehát ön nem ad elégtételt?

— Nem.

Erre az idegen úr csenget. Be jő 5 inas s Benő urat minden szívéllyesebb üdvözlés nélkül megfogják, egy lóczára lefektetik s reája 25-öt vernek. —

A 25 bot után az úr bemutatja magát, ő Bonvirgiano Tivadar a löcszlábu regiment ezredese s felszólítja Benőt, illetve jelenleg Pető urat, hogy azt a mit diktálni fog irjon.

Benő nagy tuszkolás után írja is a következőket:

Nyugta

25 azaz huszon öt bótról, mely összegű ütlegeket én mai napon azon sértés fejében, melyet Bonvirgiano Tivadar úr unoka húga ellen elkövettem, hiány nélkül hogy felvettem, elismerem.

Kelt Budapest, 18... jan... 28 án

Havrankovics Pető. s. k.

(Folytatása következik.)

## Jelmezbálba készül.



**Rendőr:** Maga egy hajléktalan csavargónak látszik. Ezennel letartóztatom.

**Csavargó:** Micsoda merészség engem csavargónak nézni? Kikérem magamnak a sértegetéseket! Nem látja hogy jelmezes álarczos vagyok s a Redoutba megyek!?

## BAKAHUMOR.



**Kapitány.** Maga jelenté nekem, hogy nem tud enni profuntot?

**Baka.** Igen is, kapitány úr!

**Kapitány.** S miért?

**Baka.** Mert a többiek mindig felfalják előlem.

Mikor Bosnyákországban masiroztunk, — hazudozik a baka — nagyszámu bamész hallgatóság előtt, olyan magas hegyeken mászkáltunk hogy a menyország kapujának a küszöbe lehorzsolta a bőrt a hátunkról, és a csillogokat úgy markoláztuk mint akár ezt a bagót itt a tenyerembe ni!

— Aunyé, mondja az egyik esküdt, hásze az imént azt mondta hogy esztendeig egyebet se ettek mint szamártövist meg „gyengén szúrót“ (szerb tövis népies elnevezése) hát akkor a fias tyúkot mért nem fogták meg?

— Megfogtuk volna ecsém! vágott vissza a baka, — űzőbe is vettem Stefán Törjék cimborámmal, hanem az istenverte a gönczöl szekere alá bujt.

— Igaz az bácsi hogy maga katona is volt?

— Meg hiszem azt, még pedig a javából, mikor még a baka baka volt; plezurt is kaptam kettőt.

— Ugyan ugy-e?

— Igen, egyet Königgrätznél, másikat meg a — hónom alatt.

— Infateriszt Kuvik!

— Hier!

— Mi a feldruf?

— Egy risztung neve.

— Mondjál csak egyet.

— Patrontáska.

— Mondj egy másikat, (Hosszas gondolkodás után):

Egy másik patrontáska.

Idézteti a szolgabíró, mint nyilvántartási közeg, a szabadságos bakát, de az mint afféle harczkivivott férflu, holmi paraszt „czibilnek“ oda se hederített. Többszöri felszólítás után végre a csendbiztos segélyét vette igénybe, ki is more patrio a legényt keményen megváltatva két pandur közt előállítja.

— Ha kend katona volt úgy tudja a regulát, hogy ha hívják, hogy mi a kötelessége . . . .

— Igen is tudom szolgál bíró úr, éppen azért jöttem, — válaszolá a legény.

### Bálban.

Erősen udvaról Éhesi Gyula miniszteri tiszteletbeli fogalmazósegéd Párta Dórottya kisasszonynak, kinek atya vagyonos hirben áll.

— Ah, nagysád! Kegyed az, ki a bánat és földi szenvedésektől megvált, hogy mennyekbe varázsoljon.

— Nem tud maga spekolálni orfi, — súgja az arra lejtő uzsorás — tudja azt, hodj ott sok a vagynon a teher s a nálam levő váltókat ő nem válthatja meg? Addig ne bocsájtssa a nagysád rendelkezésére szívét, míg meg tudja hogy a leendő ipa lehet-e kibocsájtó.

Azt seim tudom, hol a fejem, barátom! Papucs kormány alatt állok. Feleségem mindig szememre hányja dus hozományát, s én csak hallgatok. De bánom, hogy megházasodtam.

— Sajnálak pajtás, hogy megházasodtál, miért nem nősültél inkább meg, mint én?

### Szolgálatkészen.

**Tanító** (magyarázat után): Nos gyerekek, és most menjünk tovább.

**Tanuló:** Tanító bácsi, előhívjam talán a fackeroszt?

### Tromf.

**Egy angol a borbélyhoz:** Tud ön majmokat is borotválni?

**Borbély:** Még eddig nem kisértettem meg; de ha úgy tetszik megpróbálhatom. Tessék helyet foglalni.

### Kellemetlenség.

**Katona** (ört áll egy puskaporos raktár mellett. Dühösen szól egy arra járóhoz): Uram! Legyen szives odébb állani innen, ha dohányozni akar. Láthatja ezt a puskaporos raktárt. Ha ez a levegőbe repül, akkor ön nekem igen nagy kellemetlenséget csinálhat, mert még elzárnak.

### A temető költeszete.

(Egy vizbetegségben meghalt iszákos sirkövén.)

Teljes életemben gyűlöttem a vizet  
S imé ebadta most halállal fizet.

## Mokhány Kóbi.



Vaj geschrien! Csopa pech khörnyékhezze engömet. Az se nem jó ha az ember magnat, az se nem jó ha az ember forolyás zsidó. Mind a khető vállait nagy teher nyomja.

Az enyém nadjbirthokról feljötthem Budapestre hogy, rökthön felkeressem a mienk ödjvét a langeszió Ütvöst. Mitthetszik? mondja ü. Én mondok, Mokhány Khóbi oreság megvadjok és thonácset jütthem khérni az ödjvéd ortól. — Ü

erre a lojbli zebbe nyúl és khiveszi az ü arany óráját mely megér 500 florint, nehéz valódi arany lánccal, a mely megér 200 florint. Én is khiveszem a magamét és szinthén letheszem az aszthalra; ne hodj gondolja, hodj sak nekhi meg van az ilyen phorthéka.

— Hát minek veszi ki Mokhány úr az óráját?

— Sak azért — mondok — hodj nekhem is megvan az iljen sekhélység.

— Nos, én nem fitogtatásképen tettem ki, hanem azért, mert nekem minden percem drága.

— Micsoda? hát abba az órába thalán djémánthon forognak a percek?

— Ne beszéljünk erről. Nálam egy órai tanácskozás 100 forintba kerül.

— Khivetthem erre 10 fthot érő finum bodjilórisomat és szó nélkül lehettem a 100 flört.

— Most tessék helyet foglalni Mokány úr és beszéljen.

Én elmondtham neki a bajomat a selejdekkel, és hojd appheláltam. — Nadjon sietthem, mert az órája is sietthet. Éphen fél óráig beszéltem. Az enyém szerint edj ferthályig! Erre ü fonthos léphéseket sinál a szalónban, khörülbelöl egy fertály óráig, és azt mondja mindig: Hm, hm! Kezdek nyoghathatlan lenni. Siessen ödjvéd ór, mondok, mert igen drága itt a percem. Erre megállja előtthem és mondja:

— Csakugyan akarja ön ezt a pert megnyerni?

— Mindenesetre! Azért jötthem ünhez!

— Nos akkor fizessen 200 forintot és megnyerte a pert.

— Nadjon szivesen. És khitettem a 200 flört.

— Ü zsebre vágva a phénzt, meg az órát, — én is a magamét, és mandja:

— Ön tehát megnyerte a pert, ha az itéletben bele nyugszik és kifizeti a károsultaknak a megítélt összeget. Mert ha perlekedik, akkor belekerül magának 2000 forintba. Így tehát nyer, a nekem kifizetett 300 forintot levonva 700 frtot.

— Nem khiván oszthozkhodni a 700 flörön is ödjvéd ór? Mondok khiphírolt arcommal nekhi vörösödve mint a megérett hadjmának a haja.

Ü erre nem szólt semmit. Er hat mer den Rücken gezeigt, és azt mondtha: Jó napot! — Mit thetthem én? Hát én is háthat fordítottam és szó nélkül magam uthán becsaptham a szalon ajtháját.

Azthán a trothóaron hab mir gedänt: Ez a fiskários alkalmasint Iskháriotnak az ivadékha, mert ü nadjobb zsidó a zsidónál. Ü edj khivetkhüzött khöröszvény . . . edj edj . . . de nem mondom thovább . . . Kifizethem a nyomorulthakat, megmothathok, hodj igazi gentleman a Mokhány Kóbi!

## KATHEDRA.



— Ez a márványdarab, a melyet én most, uraim, önöknek bemutatok, honi termény. Igen alkalmas sirkövekre. Ily sirkő alatt nyugszik megboldogult feleségem is, s mondhatom, hogy meg is vagyok vele elégedve. Ha valaki önök közül ily helyzetbe jönne, ajánlhatom az illetőnek ezen márványkövet.



XIV.

Szeretem . . .

Szeretem azt a két  
Ragyogó szép szemed.  
Ábrándokra hívják,  
Ábrándos lelkemet.

Szeretem szép arczod,  
Kis ajkad, kedvesem,  
De mégis legjobban  
Vacsorád szeretem.

## A bíró előtt.



**Bíró.** Vádlott, mi viszonya van önnek a postarablókkal?

**Vádlott.** Nekem, kérem, viszonyom csak a Juliskámmal van.

**Bíró.** Maga, vádlott, betörte Mátyás Dénesnek a fejét.

**Vádlott.** Én tulajdonképpen csak a haját akartam egy kissé megránczizálni.

**Bíró.** De hát akkor miért törte be a fejét?

**Vádlott.** Mert haja nincs.

**Bíró.** Igaz-e, hogy ön azt mondta volna a panaszlónak: hallja-e szomszéd, maga akasztófára való, csaló?

**Vádlott.** Az igaz kérem alásan, hogy ő az, csak-hogy én nem mondtam.

## Öregebbnek nézte.

(Egy öreg bankárt, névnapján, mindenféle bókokkal halmoznak el.)

— Hát önök aranyborju imádók? — kérdi a jelenlevők egyike, a ki magát távol tartotta.

— Micsoda borju? Én öt öregebbnek néztem.

## A kártyavetés.

**Kártyavető** (a kisasszonynak a kártyát vetve): Egy szép fiatal ember áll közel kegyedhez, a ki kegyedet nagyon szereti. Kegyed három gyermek anyja lesz...

**Hölgy:** De mondja csak, áll-e a kártyában a lakodalom is?

## Világos jel.

**Báró** (a kisasszonyhoz): Bocsánat, nagysád, hogy kegyedet faltartóztatom; de úgy rémlik előttem, mintha valamit elfelejtettem volna.

**Kisasszony.** Mindenesetre, az eltávozást, báró ur.

## Valaska Pavel pánszláv povedálásai.

Diabol do tebe! . . . Mi velünk nye packázza magyar, sak mi „Szláviát“ alkotnyi fogunk. Mit zne-künknek 6 millió magyar, mienk dicsősiges czar hadserege egy fristukra megeszi mint a nyers zemákit s megisza hozája ídes tokaji vinkó vutki helett.

Ti csinaltok színház? Mi nem engedunk mienk divadlo, hol írzikeny történeteket játszanak a dicső időkből mikor Hurbán dicsősiggel rabolta fölvidíki zemanokat.

Könnny potyog zenyím szememből ha rá gondolom hol vagyol szlovenszká krajina? Nitra mila, Nitra, te elszakadottál tótság kebelről s lette madarski központ a felvidiknek.

De van reminy! Latom felgyüni napot Moszkva felől, mozog krumplitol lelkesülő nemzetem. Oh a rubel olyan szípen csörögja, hogy ne rázna fel tótbán lelkesedis.

Ami ídes bratyénk a horvát megkezdete tánczot magyarai, mi muzsikálunk, nekiknak.

Oh dicső hurbáni idő földerül a te szíp napod hajnala.

Ide vutkit, hadd igyam lelkesedist zenyim kebelembe. Iljen a horvát bratye, iljen Starcevic. Dicső Szlavia is, iljen! Do pekla magyar! Znakunknak kell tied zország; gyábol tied lelkedbe!

## A két vöröshaju.

— Hát miért nem bizik ön bennem, uram?

— Mert vöröshaju!

— Hisz ön is az!

— Éppen azért.

## Melyik tetszik legjobban?

— Kedves gróf úr, mondja meg igazán, melyik leányom tetszik önnek legjobban?

— Nagyságos asszonyom, legjobban tetszik a szobalyánya.

## A vendéglőben.

**Vendéglős** (egy vendéghez, a ki kutyával jön be): Bocsánat uram, de kutyákat nem tűrhetünk a szobában.

**Úr.** Nem tűrhetnek? No, hát akkor megyünk.

## Ráösmert.

**Szolgáló:** Hallod-e Julcsa most láttam a te bakádat.

**Szakácsné:** Az nem lehet, mert ő strázsán van.

**Szolgáló:** De csakugyan ő volt, mert pápa szemes és virginiát szitt, meg pityókos volt.

**Szakácsné:** Akkor ő volt.



A nemzet pacsirtája végre megunva a strikolást ismét Ádám, akarom mondani Evva almájába harapott.

A daczos Blaháné tehát megvan nyerve a népszínházhoz — vendégnek.

A közönség végre ismét gyönyörködhetik a magyarzamatu népszínművek és dalokban.

Nem gyönyörködünk tehát egy időre a „Rip van Winkle“-ben, különösen Pálmay Ilkának látható szoborszerű tagjain. Csak Irányi bátyánk protestál az ellen, mert nem lesz anyag a felszólamlásra.



D—k K—n. (Szatmár.) Örömmel üdvözljük munkatársaink között. A lap rendesen megy. — Kázmér. A beküldött „humoreszk“ csendes butaságra vall. — T—k K—ly, Szilágy-Cseh. Elküldtük, azt hisszük, megkaptad. Üdv! — Emőd. A bolondgomba igazán az. — U. K. (Budapest.) Mindenre sor kerül, a mértéket megüti. Csak türelem. Az újabb küldeményben is akad egy pár elmés ötlet. Folytassa! — „Az ujoncz.“ (Humoreszk.) Untauglich! — G—r L—ó. Mindig jobban sikerülnek. Buzgalom! — M—r J—f. (Budapest.) Hogy állunk az „igérték“ dolgában? — D—t. Megrajzoltatjuk. Kérjük rendesen. — Sch—r J—f. A küldemény jön. — Botos. Három árkusos kéziratát küldje Ágailébanne. Ő meg fogja emész etni búskomor olvasóival. — Fél Bolond. Mi egésznek találjuk. Lipótmezőre vele! — P. B. Jól Füllent.

Több kéziratról s levélről jövőre!

## Érdemes publikum!

Arverezés, liczitálás,  
Adóintés egyre járja.  
Nem vigasság, keserűség  
Keletkezik a nyomába.

Valamire én is intlek,  
Jobb, mint ezer adóintés,  
Amikor ezt olvasod:  
Vigasságod leszen mindég.

Hogy hát végig mulasd, nevesd  
Ezt a jövő ujesztendőt:  
Szaladj frisen a postára!  
És rendeld meg a „Füllentő“-t!

Füllentő.

## ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS

### „FÜLLENTŐ“-re.

A „Füllentő“-re, új évfolyama alkalmából, új előfizetést nyitunk. Megjelenik minden hó 10-én, 20. és 30-án csinos, izléses kiállításban, érdekes, változatos tartalommal, szép képekkel.

#### Előfizetési ára:

Egész évre . . . . . 3 frt. — kr.

Fél évre . . . . . 1 frt. 50 kr.

Gyűjtőknek öt előfizető után ingyen példány jár.

Mutatószámokat bárkinek ingyen küldünk, de elő nem fizetés esetén kérjük azokat visszaküldeni.

Az előfizetési pénzek — legcélszerűbben postautalvánnyal — a „Füllentő“ kiadóhivatalába (Budapest, VIII., stúdzói-utca 6. sz.) küldendők.

Egész éves előfizetők az 1885. évi „Füllentő-Naptár“-unkat féláron fogják kapni.

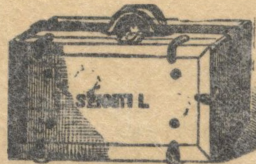
Az előfizetések mielőbbi beküldését kérjük, hogy a lap pontos szétküldésében fennakadás ne történjék.

A „Füllentő“ szerkesztősége  
és kiadóhivatala.



## SZIGETI LAJOS

### szij- és nyereggártó.



Ajánlja jól berendezett szijgyártóüzletét, u. m. nyergek, utazó bőrdöngők, vadász- és uti táskák, a legjutányosabb áron. — Minden e szakmába vágó javítások elfogadtatnak s vidéki megrendelések levél által a legpontosabban kiszolgáltatnak.

Képes árjegyzék kívánatra bérmentve küldetik.

Üzleti helyiség:

BUDAPEST, VIII., Múzeum-körút 10. a nemz. múzeum mellett.